

CONCLUZII FINALE

Dosarul nr. 7613/1/2012

Complet de cinci judecători

Victor Babiuc

LUMEA JUSTITIEI.RO

Cuprins

Apreciere generală	pag.1
1. Urmărirea penală a fost declanșată ilegal (Acordul Președintelui este nul)	pag.2
2. Lipsa capacității de folosință a persoanei care a cerut începerea urmării penale	pag.4
3. Terenul dat la schimb de MApN nu a fost și nu putea să fie proprietatea statului și nici domeniu public	pag.6
4. Statul Român nu a fost păgubit prin schimbul din 4 iunie 1999	pag.13
5. Problema înstrăinării bunului altuia	pag.15
6. Punctul de Comandă al trupelor de uscat Ștefănești	pag.17
- cine l-a propus	pag.17
- localizarea	pag.18
- aprobarea CSAT și efectele ei	pag.23
- executarea	pag.25
7. Statul Major general a fost de acord cu schimbul de terenuri	pag.26
8. Nu a existat intenție infracțională	pag.30
9. Nu a existat „înțelegere diabolică”	pag.34
10. Schimbul de terenuri s-a făcut din rațiuni exclusiv militare	pag.38
11. Schimbul de terenuri a fost ratificat de Statul Român	pag.42
12. Expertiza Papasteri este inutilă, nelegală și netemeinică	pag.44
13. Am fost ministru civil	pag.53
14. Categoriile de participanți la „operațiunea Ștefănești”	pag.55

Doamnă Președintă,

Subsemnatul Victor Babiuc, în Dosarul nr.7613/1/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, Complet de cinci judecători, depun următoarele

CONCLUZII FINALE

prin care solicit **respingerea recursului** formulat de Direcție Națională Anticorupție împotriva **Sentinței penale nr.830/24 mai 2012** pronunțată de Secția penală a ICCJ în Dosarul nr.8300/1/2011.

Recursul declarat de Parchet este nelegal și neîntemeiat; acesta ignoră sau deformează starea de fapt, nesocotește grav dispozițiile legale aplicabile, pe care le încalcă abuziv și violent – ca în procesele comuniste de tristă amintire împotriva dușmanului de clasă – cu insistență asupra unor amănunte ne semnificative sau inventate, pentru a se crea confuzie și a se distrage atenția de la chestiuni esențiale (cum ar fi: că Statul Român nu a fost și nu putea fi proprietar al terenului dat la schimb, ci un simplu detentor precar, iar terenul nu a făcut parte din domeniul public al statului; că Statul Major General în mod legal și exclusiv a inclus în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare realizarea unui Punct de Comandă – solicitat de Statul Major al trupelor de uscat – la Ștefănești; că realizarea Punctului de Comandă la Ștefănești a fost aprobată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării prin Hotărârea nr.9/17 ianuarie 1997, iar această aprobare a făcut obligatorie pentru Ministerul Apărării Naționale realizarea respectivului Punct de Comandă; că Statul Major General a fost de acord cu schimbul de terenuri; că prin schimb Statul Român nu a suferit nici un prejudiciu, ci dimpotrivă, s-a îmbogățit fără justă cauză în detrimentul adevăratului proprietar, de la care a fost rechiziționat terenul, și altele), urmărind prin acest procedeu fabulatoriu mistificarea realității și manipularea.

Mă voi opri în cele ce urmează asupra unor chestiuni importante ale speței. Pentru celelalte chestiuni importante – inclusiv a celor secundare ori ne semnificative, pe care Parchetul le evocă doar pentru atmosferă sau pentru ocultarea aspectelor importante – a se vedea Răspunsul la Rechizitoriu, Notele Scrise și Concluziile deja depuse la instanța de fond sau la cea de recurs, care își păstrează valabilitatea, precum și probele (înscrișuri și depoziții de martori) la care se fac trimiteri.

Doamnei,

Livia Doina Stanciu,

Președinta Înaltei Curți de Casație și Justiție a României

1. Urmărirea penală a fost declanșată nelegal; acordul Președintelui României pentru începerea urmăririi penale este nul (sanționat cu inexistența de Constituție).

Potrivit art.109 alin (2) din Constituție, Președintele României are dreptul – alături de Camera Deputaților și Senat – „să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în executarea funcțiilor lor.” Parchetul afirmă că Președintele României și-a dat acordul la urmărirea penală a subsemnatului. Problema este însă, dacă Președintele a făcut-o cu respectarea dispozițiilor constituționale. Altfel, declanșarea urmăririi este neconstituțională.

Potrivit art.100 alin (1) din Constituție, care poartă titlul „Actele Președintelui”, „În executarea atribuțiilor sale, Președintele României emite decrete care se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența decretului.” (subl.ns.VB). Dacă potrivit alin(2) al art.100, pentru anumite acte ale Președintelui – cum ar fi decretele date în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art.91 alin(1) și (2), art.92 alin(2) și (3), art.93 alin(1) și art.94 lit. a), b) și c) – se mai cere să fie contrasemnate de primul ministru, pentru exercitarea atribuției prevăzute la art.109 alin(2), Constituția **nu face nici o precizare**. În lipsa oricărei precizări privind exercitarea competenței Președintelui de la art.109 alin(2) din Constituție, **concluzia care se impune cu necesitate** este aceea că aceasta se exercită în condițiile regulii generale prevăzută la art.100 alin(1) din Constituție, **adică prin emiterea unui decret care se publică în Monitorul Oficial**. Altfel spus, unde legiuitorul nu distinge, nici interpretarea nu are a distinge: **ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus**.

Concluzia de mai sus se impune cu atât mai puternic cuvânt cu cât acolo unde legiuitorul constituant a simțit nevoia de a reglementa condiții speciale pentru exercitarea vreunei competențe a Președintelui a făcut-o, cum ar fi la art.100 alin(2). **Nefăcând nici o precizare în legătură cu competența de la art.109 alin(2) din Constituție, înseamnă că legiuitorul constituant nu a înțeles să se aplice vreo derogare de la art.100 alin(1),** adică, exercitarea acestei atribuții se face prin emiterea unui decret, publicat în Monitorul Oficial. Nimic în plus, nimic în minus.

În speță, constatăm însă că începerea urmăririi penale nu a beneficiat de decretul impus de art.100 alin(1) din Constituție. Sau, cel puțin nu a fost publicat în Monitorul Oficial. Nepublicarea însă, după cum precizează ultima propoziție din alin(1) al art.100 din Constituție, atrage sancțiunea inexistenței respectivului decret. Textul e clar: „Nepublicarea atrage inexistența decretului”.

Indiferent dacă nerespectarea formei impuse de Constituție pentru exercitarea atribuției Președintelui prevăzută de art.109 alin(2) a fost impusă ad validatem sau ad probationem, **necesitatea existenței formei menționate (decret), și a publicității prin**

Monitorul Oficial sunt exigente în afară de discuție, iar nerespectarea acestor exigente, – prevăzute cu titlu imperativ de Constituție – are efecte extinctive asupra vreunei alte forme de manifestare a voinței Președintelui. Altfel spus, nerespectarea acestor condiții de rang constituțional pentru exprimarea formei de manifestare a voinței Președintelui și a publicității acesteia, prin care Președintele își manifestă voința de a se începe urmărirea penală împotriva unui fost sau actual ministru, face ca urmărirea penală și, pe cale de consecință procedura judiciară declanșate să fie neconstituționale și lovite de nulitate.

De remarcat că și în cazul în care declanșarea urmăririi penale este cerută de Camera Deputaților sau Senat, se adoptă o hotărâre a Camerei Deputaților sau a Senatului, după caz (nu se trimite o simplă „scrisoare” sub semnătura Președintelui respectivei Camere) Aceasta este practica constantă a celor două Camere.

De altfel, este de amintit că un alt președinte al României a făcut aceeași greșală de a nu respecta procedura constituțională în legătură cu o altă atribuție, cea de desemnare a primului ministru și pentru care nu a emis și publicat decretul cerut de Constituție. Este situația de până la desemnarea lui N. Văcăroiu inclusiv. Exigentele constituționale au început să fie respectate doar de la desemnarea următorului prim ministru (de după N. Văcăroiu).

Mai trebuie să remarcăm și că Legea nr.115/1999 privind responsabilitatea ministerială nu aduce – nici nu poate aduce – vreo atingere exigentelor de procedură sus-arătate ale dispozițiilor constituționale (art.100 și art.109 alin (2)), întrucât este o lege de nivel inferior Constituției și, în chestiunile ce discutăm, nu are decât să țină seama de dispozițiile constituționale.

În sensul celor de mai sus este și Opinia Prof.univ.dr. Ioan Vida – fost Președinte al Curții Constituționale – care prin Opinia de specialitate – depusă la dosar - conchide că „apreciem că absența decretului prezidențial prin care se sesizează ministrul justiției în vederea începerii urmăririi penale a unui fost ministru al Guvernului este lipsită de efecte juridice... Un asemenea act este inexistent (în speță – n.ns.) și deci nu produce niciun efect juridic”.

Anexăm Opinia legală a prof.univ.dr. Ioan Vida.

Concluzie: Fiind vorba de o nulitate absolută, ținând de respectarea unei exigente constituționale, ea nu poate fi acoperită pe altă cale decât cea a refacerii procedurii constituționale privind declanșarea urmăririi penale împotriva unui ministru, potrivit cu dispozițiile art.100 alin(1) din Constituție (așa cum Președintele le face și la desemnarea unui nou Prim Ministru ori cum cele două Camere ale Parlamentului fac atunci când își dau acordul la trimiterea în judecată a unui ministru). Respectarea Constituției este obligatorie pentru orice cetățean al României, primul

dintre ei fiind Președintele țării: art.16 alin (2) din Constituție o spune ritos: nimeni nu este mai presus de lege. Cu atât mai puternic cuvânt nimeni nu este mai presus de Constituție, regina sistemului legislativ. Dispoziția constituțională primează indiferent de reglementarea din Codul de procedură penală privind restituirea dosarului la Parchet (o normă constituțională nu poate fi paralizată de o lege ordinară).

Fiind vorba de o nulitate absolută, de ordine publică, întrucât privește organizarea și funcționarea justiției, ea poate fi ridicată în orice moment al procesului penal.

2. Începerea urmăririi penale mai are un viciu fundamental: lipsa capacității de folosință a persoanei care a cerut, în numele Parchetului General, începerea urmăririi penale.

Orice persoană juridică are o anumită capacitate juridică.

Capacitatea de exercițiu a persoanei juridice înseamnă aptitudinea acesteia de a dobândi și exercita drepturi și de a-și asuma obligații prin săvârșirea de acte juridice de către organul de conducere. Dar cum persoana juridică nu dispune de discernământ și voință proprii (de care omul, privit individual, este dotat de la natură), legiuitorul a adoptat soluția considerării voinței unei sau a unor persoane, din grupul celor care formează persoana juridică, ca fiind voința subiectului colectiv de drept (a persoanei juridice). **Este vorba de reprezentarea legală a persoanei juridice** (vezi Gh. Beleiu, Drept civil român, ediția a VIII-a, Universul Juridic, București, pag.496).

În sensul celor de mai sus, art.35 din Decretul nr.31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice – în vigoare la data ce interesează în speță - dispune că „Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale. Actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice însăși”.

Existența mai multor organe de conducere implică competențe cel puțin parțial diferite ale acestor organe, dar și o ierarhizare a lor. În ce privește limita generală a competențelor organului sau organelor de conducere, aceasta este dată de capacitatea de folosință a respectivei persoane juridice. Pe de altă parte, mai remarcăm și că organele persoanelor juridice sunt părți intrinseci ale acesteia, în lipsa cărora (a organelor) persoana juridică nu-și poate exercita drepturile și nu-și poate asuma obligații, săvârșind actele juridice care se impun. A se vedea C. Stătescu, Drept civil. Persoana fizică, persoana juridică. Drepturi reale. Ediția didactică și pedagogică, București, 1970, pag.431.

Altfel spus, titulara capacității este persoana juridică, dar punerea în valoare a acestei capacități se face numai prin organul de conducere al acesteia, fie el individual sau colectiv. Oricum, dacă sunt mai multe organe de conducere actele încheiate de aceste organe sunt actele persoanei juridice doar dacă sunt încheiate „în limita puterilor

ce le-au fost conferite", după cum precizează alin. 2 al art.35 din Decretul nr.31/1954. Desigur, organul de conducere poate da mandat altei persoane pentru a-l reprezenta la încheierea unui act juridic, cu consecința că actul va fi al persoanei juridice care a fost reprezentată.

Nerespectarea regulilor privind capacitatea de folosință sau cea de exercițiu a persoanei juridice **atrage sancțiunea nulității actului juridic, întrucât s-a nesocotit o condiție de fond a actului juridic (capacitatea juridică a celui care l-a săvârșit).**

Potrivit art.68 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară „Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casatie și Justitie reprezintă Ministerul Public în relațiile cu celelalte autorități publice și cu orice persoane juridice sau fizice, din țară sau din străinătate”. Textul de lege este clar și nu creează dificultăți de interpretare.

În cazul în care Ministerul Public apreciază că faptele unui ministru sau fost ministru au conotații penale și că acestea impun urmărirea penală a acestuia, **solicitarea acordului Președintelui României pentru declanșarea urmării penale nu poate fi legal făcută decât de Procurorul General al Parchetului de pe lângă ICCJ, ca singura persoană care, potrivit legii, reprezintă Ministerul Public. Nimeni altcineva nu poate legal face o astfel de solicitare, exceptând cazul în care ar fi fost împuternicit de Procurorul General susmenționat. Iar dacă o astfel de solicitare a fost făcută totuși de către o altă persoană din Ministerul Public – fără împuternicire de la Procurorul General – chiar din cele care au calitatea de organ al Ministerului Public, cu competențele sale legal stabilite, dar altele decât ale Procurorului General, o asemenea solicitare emana de la o persoană lipsită de calitatea de reprezentant al Ministerului Public, așa cum a fost ea consacrată de lege și este lovită de nulitate. Altfel spus, orice alt organ sau persoană din Ministerul Public în afară de Procurorul General, nu are în capacitatea sa de folosință dreptul de a solicita Președintelui României autorizarea menționată și, pe cale de consecință pentru a-l valorifica. A se vedea și Gh. Beleiu, op.cit., pag.516.**

Nulitatea la care ne referim este de natură civilă, nu penală, și nu are a fi căutată în reglementări de drept penal, așa cum am arătat și la dezbaterea recursului Parchetului, împotriva Sentinței penale nr.875/16 iunie 2011 a Secției penale a ICCJ (în recurs, Decizia nr.327/12 octombrie 2011), dar instanța nu a auzit.

Pentru a ilustra temeinicia punctului nostru de vedere, reproducem art.41 și 42 din Legea cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat:

„Art.41. Statutul organic al persoanei juridice este cârmuit de legea sa națională, determinată în modul prevăzut de art.40”

„Art.42. Legea statutului organic al persoanei juridice cărmuiește îndeosebi:

a) capacitatea acesteia;

d) modul de alegere, competențele și funcționarea organelor de conducere ale persoanei juridice;

e) reprezentarea acesteia prin intermediul organelor proprii”; (subl.ns.VB)

Legea din care am citat mai sus arată limpede care lege reglementează capacitatea juridică a unei persoane juridice, competențele organelor de conducere și cine reprezintă persoana juridică în raporturile cu terții. Sunt chestiuni străine de cunoștințele Parchetului și, se pare, nu numai ale Parchetului (abstracție făcând de faptul că „soluția” instanței de judecată, ca și cea din Rechizitoriu, apare a fi fost programată, nu căutată în lege).

Concluzie: Solicitarea Șefului DNA adresată Președintelui României pentru acordul de a începe urmărirea penală nu angajează Ministerul Public, fiind un act săvârșit de o persoană care nu avea capacitatea juridică necesară, deci lovit de nulitate. În consecință, nici răspunsul Președintelui României, dat unei persoane ce nu avea calitatea legală de a-l sesiza, nu poate produce efecte juridice.

3. Terenul dat la schimb de MApN în 1999 nu a fost și nu a putut fi proprietatea Statului Român și nici domeniu public al statului.

Acest teren a fost rechiziționat de MAI în 1947, în temeiul Legii nr.139/1940 asupra rechizițiilor. Această lege este temeiul pe care Ministerul Finanțelor Publice îl invocă nu doar pentru rechiziție, ci și ca temei al dreptului de proprietate al Statului Român asupra respectivului teren. Este temeiul pe care se bazează și Parchetul.

Numai că legea (Legea nr.139/1940) nu ajută Ministerul Finanțelor în susținerile pe care le face ca parte civilă – și, evident nici Parchetul – întrucât art.6 alin. ultim din Legea nr.139/1940 – pe care Ministerul Finanțelor nu-l discută – dispune în mod ritos că „Imobilele nu se pot rechiziționa decât în folosință” (subl.ns.VB). Altfel spus, prin rechiziție proprietarul pierde temporar doar dreptul de folosință, în timp ce dreptul de proprietate rămâne nealterat (pe capul titularului din momentul rechiziției). Asta mai înseamnă însă și că statul nu poate dobândi drept de proprietate asupra imobilelor rechiziționate nici prin uzucapiune, statul posedând aceste imobile numai pentru altul (pentru proprietar), nu pentru sine.

Dar nefiind titular al dreptului de proprietate asupra imobilului rechiziționat, acest teren nu poate face parte nici din domeniul public al statului, acest domeniu – cu specială privire asupra bunurilor dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989 (rechiziția din spetă s-a făcut în 1947), fiind un domeniu rezervat doar

bunurilor dobândite de stat în proprietate, în temeiul unui act valid, conform art.6 din Legea nr.213/1998. A se vedea mai jos pct.3, pct.3.1 și pct.3.2.

Or, pe lângă că potrivit art.6 din Legea nr.139/1940, Statul Român nu putea dobândi prin rechiziție decât un drept de folosință, dar potrivit art.2 alin (1) lit.g din Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, **rechizițiile efectuate în temeiul Legii nr.139/1940 – ca în speță – și nerestituite sau pentru care nu s-au plătit compensații echitabile (tot ca în speță, întrucât terenul rechiziționat în 1947 nu a fost restituit și nici nu s-au plătit compensații) sunt declarate abuzive de legiuitor**, iar terenul rechiziționat urmează a fi restituit în condițiile legii. De altfel, în acest sens a fost practica Înaltei Curți de Casație și Justiție chiar anterioară Legii nr.10/2001, care a reținut nu numai că Statul nu a devenit proprietarul bunului imobil rechiziționat, ci și că a fost tot timpul un simplu detentor precar, posedând cu rea credință și care și-a conservat posesia prin violență. (Decizia nr.232/8 iunie 1993, Curtea Supremă de Casatie și Justitie, Sectia comercială, publicată în C. Crișu, N. Crișu Magraon, St. Crișu, Repertoriu de doctrină și jurisprudență română, 1989 – 1994, Editura Argessis, 1995, pag.76).

Dar calificarea legală de abuzive a **rechizițiilor efectuate în temeiul Legii nr.139/1940** (conf. art.2 alin (1) lit g din Legea nr.10/2001, citat mai sus), are ca efect, pe de o parte, că lovește de nulitate ab initio actul juridic al rechiziției din 1947, iar pe de altă parte, că face imposibilă dobândirea legală de către stat chiar a dreptului de folosință și, cu atât mai puțin a dreptului de proprietate asupra terenului rechiziționat. Or, statul neputând deveni proprietar al terenului rechiziționat – ci doar un simplu detentor precar – acest teren este exclus și de la posibilitatea de a dobândi caracterul de bun din domeniu public al statului. Și aceasta indiferent dacă ne raportăm la momentul rechiziției, la momentul schimbului de terenuri ori la momentul actual. Altfel spus, dispozițiile art.2 alin (1) lit.g din Legea nr.10/2001 **exclud posibilitatea pentru Statul Român de a dobândi** - și aceasta indiferent la ce instrument juridic s-ar apela - **de a dobândi titlul de proprietate valid asupra terenului rechiziționat în 1947 și, evident, cu atât mai puțin de a-l include în domeniul public al Statului.**

3.1. Parchetul încearcă o nouă teorie privind domeniul public al statului, susținând că un bun ar putea face parte din domeniu public fără ca Statul să fie proprietar, ci doar ca bunul să aibă utilitate publică și că bunul încetează să mai facă parte din domeniul public atunci când Statul anunță că a încetat utilitatea publică a respectivului bun. Desigur că Parchetul nu fundamentează în drept această teorie (nu se sprijină pe niciun text de lege), ceea ce este un prim semn că este lipsită de suport legal. Dar pentru a se putea reține o astfel de teorie ar trebui dovedit că prin rechiziție regimul juridic al bunului rechiziționat se poate transforma, urmând să fie, **în același timp și proprietate privată** (a titularului de la

care a fost rechiziționat) și **domeniu public** a Statului și că legea permite existența unui asemenea hibrid. O astfel de demonstrație Parchetul nu face.

În speță, terenul dat la schimb de MApN, a fost utilizat exclusiv pentru agricultură, atât la Gospodăria de partid cât și la MApN (din 1984, când l-a preluat), ceea ce înseamnă că, în realitate nu a avut utilitate publică, ci una exclusiv privată, pentru hrana oamenilor (care toți mănâncă, civili sau militari) și a animalelor. Altfel spus, utilitatea publică a terenului – dacă o fi avut vreodată – a încetat atunci când s-a format Ferma Roșia de către Gospodăria de partid, fermă (după cum o arată și numele) cu preocupări exclusiv agricole.

Mai sunt însă și alte argumente importante, de natură legală, care fac inadmisibilă teoria Parchetului:

- Reamintim, mai întâi, că terenul dat la schimb de MApN a fost rechiziționat de MAI în 1947, în temeiul Legii nr.139/1940 și că prin rechiziție Statul ar fi dobândit un drept de folosință temporară asupra terenului rechiziționat, **dacă Legea nr.10/2001 nu ar fi declarat abuzivă rechiziția;**
- Diviziunea bunurilor în domeniu public / domeniu privat nu este cunoscută de dreptul socialist român. Asta înseamnă, însă, că din 1947 (data rechiziției) și până în 1989 (data Revoluției din decembrie) terenul rechiziționat abuziv în 1947 de MAI nu putea face parte din domeniul public al Statului, indiferent ce destinație ar fi avut;
- Sub regimul Legii nr.18/1991, terenul dat la schimb de MApN nu a fost folosit pentru nevoile apărării. În acea perioadă, MApN – care putea stabili singur natura juridică a acestui teren, conform art.4 și 5 din Legea nr.18/1991, în funcție de destinația efectivă a terenurilor (așa cum a precizat și Ministerul Justiției, prin adresa semnată de Ministrul de Stat Valeriu Stoica) - nu l-a considerat domeniu public, ci domeniu privat. De aceea s-au putut face mai multe înstrăinări de terenuri (peste 200 ha) pe care și Parchetul le-a considerat legale. De altfel și Ministerul Agriculturii a considerat Ferma Roșia ca domeniu privat, așa cum au precizat martorii Dobrescu, fost secretar de stat în acel minister și care coordona înstrăinările de terenuri și directorul Creineanu (a se vedea declarațiile lor date în fata Instanței de fond). Legea nr.10/2001 a clarificat situația și în această privință, declarând rechizițiile efectuate în temeiul Legii nr.139/1940 ca abuzive și, deci, **nule și supuse restituirii**, Statul Român neavând decât calitatea de detentor precar asupra terenului în discuție. Altfel spus, chiar dacă am opera cu noțiunea de „nevoile apărării” în sens larg – așa cum vrea Parchetul, fără vreun argument de drept, ci numai de voință (vrea această interpretare) – **Statul Român neavând acest teren în proprietate, nu-l putea include în domeniul public**. Dar, Statul Român

nu a avut terenul nici măcar în folosință, ci doar în detenție precară, așa cum legiuitorul român a decis prin Legea nr.10/2001 (deci nu a lăsat chestiunea la interpretarea oricui) **astfel că nu are cum să ajungă respectivul teren în domeniul public al statului;**

- Situația juridică a terenului a rămas aceeași și sub regimul Legii nr.213/1998, care include în domeniul public doar terenurile cu destinație exclusiv pentru instrucție militară (poziția 23 din Anexa I la lege) și alte terenuri cu construcții și destinație militară (terenuri pentru aterizări, terenuri cu cazărmi etc., conform Anexei I), ceea ce nu a fost cazul cu terenul din speță, teren asupra căruia statul a fost doar detentor precar și căruia i-a dat o destinație exclusiv agricolă. Dar dacă terenurile pentru agricultură proprietate de stat nu fac parte, potrivit Legii nr.213/1998 din domeniul public (ci din cel privat), așa cum au arătat și demnitarii din Ministerul Agriculturii audiați de Înalta Curte, terenul în discuție, care nu era proprietate de stat, fiind preluat de stat prin rechiziție, adică dobândind doar un drept de folosință, anulat însă de legiuitor prin Legea nr.10/2001 (art.2 alin(1) lit.g), nu are cum să facă parte din domeniul public al statului;
- Din această cauză – că era un teren în detenție precară cu utilizare agricolă, nu din domeniu public - **terenul dat la schimb de MApN nu a fost inclus nici în inventarul cu imobile din domeniul public al statului aflate în administrarea MApN și aprobat prin HG nr.1045/2001.**

3.2. Legea nr.213/1998 clarifică și dintr-o altă perspectivă problema **dacă un teren asupra căruia Statul nu are un drept de proprietate face sau nu parte din domeniul public al statului.**

- Semnalăm că de principiu Legea nr.213/1998 operează numai cu **dreptul de proprietate** (nu cu dreptul de folosință sau cu alt drept real). Astfel, cu titlu de exemplu:
 - în titlul legii apare sintagma „privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia”;
 - în art.1 din lege se definește sfera dreptului de proprietate publică al statului și al unităților administrative;
 - art.5 arată că legea reglementează „dreptul de proprietate publică”;
- Cel mai interesant articol, din acest punct de vedere este însă **art.6** din Lege care dispune că: „(1) **Fac parte din domeniu public sau privat al Statului sau al unităților administrativ – teritoriale și bunurile dobândite de Stat în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea**

statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către Stat.”

Este vorba, într-un fel, de un text de excepție – și ca atare de strictă interpretare – vizând bunuri dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, pentru care legea cere în mod expres și indispensabil, pentru ca un bun dobândit în respectiva perioadă să devină domeniu public al Statului, ca respectivul bun să fi intrat în proprietatea Statului (textul de lege exclude ipoteza unui alt drept real), în temeiul unui titlu valabil, în conformitate cu legislația în vigoare în acea perioadă. Or, în speță, prin rechiziția din 1947 făcută în temeiul Legii nr.139/1940, Statul Român nu a dobândit și nu putea dobândi un drept de proprietate asupra terenului rechiziționat, ci doar un drept de folosință, conform art.6 din Legea nr.139/1940. Iar acest drept de folosință a fost nimicit de art.2 alin (1) lit.g din Legea nr.10/2001, declarând abuzive rechizițiile făcute în temeiul Legii nr.139/1940 și făcând statul doar un simplu detentor precar. În atare situație, cum prin rechiziția din 1947 Statul a dobândit doar detenția precară asupra respectivul teren, acesta nu are cum să facă parte din domeniul public al Statului. Deci, din această cauză – că nu a intrat în proprietatea Statului, condiție sine qua non pentru a putea deveni domeniu public – terenul dat la schimb de MAPN nu putea să facă parte nici din domeniul public al Statului (nici din cel privat).

Reamintim, în acest context și opinia Ministrului Justiției, prof. V. Stoica, care la audierea din fața Înaltei Curți a declarat: „... înainte de a stabili apartenența unui bun la domeniul public sau privat al statului sau al unei comunități locale este necesară o operațiune prealabilă pentru a stabili titlul de proprietate al statului sau al comunității locale cu privire la acel bun. În absența titlului de proprietate nu se mai discută apartenența bunului la un domeniu sau altul al statului” (Depoziția din 9 aprilie 2013, pag.5 alin 1). Este ceea ce dispune legiuitorul prin art.6 din Legea nr.213/1998, așa cum s-a arătat mai sus.

În același sens este și opinia prof.univ.dr. Flavius Baias, Decanul Facultății de Drept București, care în Depoziția din 16 aprilie 2013 în fața Înaltei Curți, după ce arată că „nu am avut la dispoziție eventuale documentații în baza cărora să putem transmite Ministerului Apărării Nationale un punct clar de vedere cu privire la apartenența bunului ce făcea obiectul schimbului la domeniul public sau la domeniul privat al statului” și că „... pot astăzi în instanță aprecia nota pe care am înaintat-o inițial sub semnătura mea Ministerului Apărării ca fiind incompletă (pag.8 alin.1 și alin.2), pentru ca în aliniatul următor să declare: „fac totodată precizarea că, prealabil stabilirii de către entitatea publică, în speță MAPN, a apartenenței bunului la domeniul public sau privat al statului se impune ca o condiție

prealabilă existența unui titlu de proprietate al statului cu privire la acel bun (pag.8 alin.3 din depozitie).

Concluzie: Față de cele de mai sus rezultă, pe de o parte, că Parchetul a mai inventat o teorie falsă, fără suport legal (ba chiar împotriva unor texte de lege exprese), pentru că terenul rechiziționat în 1947, deci în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, nu a fost dobândit de Stat în proprietate, cu un titlu valabil (a dobândit numai o detentie precară, printr-o rechiziție abuzivă), ceea ce exclude posibilitatea – fie în temeiul art.6 din Legea nr.213/1998, fie în temeiul art.2 alin (1) lit.g din Legea nr.10/2001- de a-l include în domeniul public al statului. Dimpotrivă, Statul este ținut să restituie respectivul teren (sau să plătească despăgubiri), ceea ce denotă – și, din această perspectivă – că nu are vreun drept de proprietate asupra terenului și, ca atare, că terenul nu poate face parte din domeniul public al Statului.

Pe de altă parte, rezultă și consecința că pentru schimbul de terenuri din 1999 nu-și găsea aplicație regimul juridic al bunurilor din domeniul public, ci doar regimul de drept comun (Legea nr.54/1998), care s-a și aplicat. Altfel spus, schimbul de terenuri este legal.

3.3. Sunt invocate de Ministerul Finanțelor și de către Parchet, pe lângă Legea nr.139/1940, asupra rechizițiilor, și diferite hotărâri judecătorești, definitive și irevocabile, potrivit cărora statul ar fi proprietar al unor terenuri și acestea ar face parte din domeniul public, și câteva decizii ale Curții Constitutionale.

Este de remarcat, mai întâi, că toate aceste hotărâri judecătorești nu au vreo legătură cu terenul dat la schimb de MAPN în 1999, respectiv nu se referă la acest teren (ci la altele). Din acest punct de vedere deci, nu pot juca rolul de lucru de judecat, respectiv de problemă de drept soluționată de o instanță civilă, care să oblige instanța penală la respectiva soluție juridică, conform art.44 alin.3 C.pr.penală.

Apoi, și este important, aceste hotărâri judecătorești au doar aparent justificare legală, întrucât instanțele care au reținut că statul ar fi proprietar au făcut-o pe baza aparentei de proprietate a statului (care nu a prezentat însă nicio dovadă în acest sens, beneficiind doar de aparenta dată de folosirea terenului). La aceasta s-a adăugat și împrejurarea, care a fost decisivă, că pe aceste terenuri existau construcții militare, ceea ce le-a permis și MAPN și instanțelor de judecată să tragă concluzia – în temeiul pct.29 din Anexa I la Legea nr.213/1998 – că terenurile respective ar fi domeniul public. În această situație sunt Decizia civilă nr.561/2000 a Tribunalului București și Decizia civilă nr.3597/2000 a Curții de Apel București. Dar aceste hotărâri judecătorești – repet – nu au nici o legătură cu terenul dat la schimb de MAPN (nu se referă la acest teren, ci la altele).

Prin Sentința civilă nr.1925/25 iunie 2001 a Judecătorei Buftea, Decizia civilă nr.3106/1 noiembrie 2001 a Tribunalului București și Decizia civilă nr.2809/17 decembrie 2002 a Curții de Apel București, toate definitive și irevocabile, în cadrul cărora s-a făcut o administrare a probelor mai temeinică, s-a reținut, pe de o parte, că Ministerul Finanțelor Publice, ca reprezentant al Statului Român „nu a depus la dosar și ca atare nu a spus celorlalte părți un titlu valabil de proprietate” (Sentința nr.1925/2001, pag.5, rândurile 25 – 31), iar pe de altă parte, că „în conformitate cu dispozițiile Legii nr.213/1998 ...terenul în litigiu nu poate să aparțină domeniului public al statului” (Sentința nr.1925/2001, pag.5, rândul 16 și urm.). Iar în instanța de apel s-a reținut, de asemenea, „lipsa oricărei dovezi prin care să se consacre caracterul de domeniu public al imobilului (pag.9 alin ultim și pag.10 alin prim – Decizia nr.3106/2001), iar pe de altă parte, că „... MAPN nu a opus reclamanților nici un titlu...” și că „... Ministerul de Finanțe, în calitate de reprezentant al statului nici acesta nu a depus la dosar un titlu care să facă dovada existenței dreptului de proprietate publică a statului” (Decizia nr.3106/2001, pag.10 alin.3 și 4).

Din categoria terenurilor fără destinație militară făcea parte și terenul dat la schimb de MAPN în 1999, teren cu destinație exclusiv agricolă și fără vreo construcție militară pe el și care nu putea face parte din domeniu public (dacă statul ar fi fost proprietar al terenului, evident), întrucât, potrivit pct.23 din Anexa I la Legea nr.213/1998 numai terenurile cu destinația de instrucție militară fac parte din domeniu public (și altele cu construcții militare, porturi militare etc.), dar nu terenurile pentru agricultură. A se vedea, pentru dezvoltare, pag.11 – 24 din Concluziile din 28 decembrie 2012. Și statul nefiind proprietar al terenului dat la schimb în 1999, respectivul teren nu putea sub nici o formă face parte din domeniul public al statului, cu consecința că nu era necesar acordul guvernului pentru realizarea schimbului (era suficient acordul părților contractante, în condițiile dreptului comun, conform Legii nr.54/1998, acord care a existat).

Cât privește Deciziile Curții Constituționale evocate de Parchet (nr.54/2005, nr.3/1993 și nr.73/1993), acestea discută despre situația unor bunuri dobândite de stat înainte de Revoluția din decembrie 1989, conform cu legislația în vigoare la data dobândirii și a căror titluri de proprietate evident că nu au a fi puse în discuție în temeiul unor legi adoptate după Revoluție. În situația noastră, însă, (pentru schimbul din 4 iunie 1999) statul nu a evocat astfel de titluri. Altfel spus, nu a dovedit prin ceva că ar fi devenit proprietar conform legilor în vigoare la data dobândirii terenului. A fost invocată doar Legea nr.139/1940 – atât de Ministerul Finanțelor, în numele statului, cât și de Parchet – numai că prin această lege, în urma rechiziției statul nu ar fi putut dobândi decât un drept de folosință, conform art.6 din lege (nu un drept de proprietate, care rămânea asupra titularului din momentul Rechiziției). **Dar acest drept de folosință a fost nimicit prin Legea nr.10/2001,**

care a declarat abuzive rechizițiile făcute în temeiul Legii nr.139/1940, statul fiind doar un simplu detentor precar, obligat la restituirea bunului rechiziționat. Dacă, statul ar fi fost proprietar, nu ar fi fost ținut să restituie terenul rechiziționat (abuziv).

Cât privește Legea nr.213/1998, pentru ca un bun dobândit în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989 să intre în domeniul public al statului era necesar ca statul să devină proprietar al acestui bun, în temeiul unui titlu valabil, conform cu Constituția, legile în vigoare și convențiile internaționale la care România era parte. Or, în 1947 – când s-a rechiziționat terenul dat la schimb de MApN în 1999, statul nu a dobândit un drept de proprietate asupra terenului rechiziționat, ci un drept de folosință, conform art.6 din Legea nr.139/1940. Dar acest drept de folosință a fost calificat de legiuitorul român a fi abuziv și deci lovit de nulitate. Ca urmare, statul nu a devenit nici titularul unui drept de folosință, ci un simplu detentor precar, ceea ce exclude – și din această perspectivă – ca statul să fie proprietarul bunului rechiziționat și ca acesta să poată fi inclus în domeniul public.

Că nu a fost domeniu public rezultă de altfel și din HG nr.1045/2000, care nu-l include în această categorie. A se vedea Adeverința nr.IG 4368/30 martie 2009 a MApN – Direcția Domenii și Infrastructuri.

Nefăcând parte din domeniul public al Statului, schimbul de terenuri se putea face în condițiile dreptului comun (Legea nr.54/1998). Așa era legal și așa s-a procedat. A se vedea și Opinia juridică a celor doi profesori universitari (I. Scheaua și T. Prescure, de la Facultatea de Drept a Universității Transilvania Brașov, depuse la dosar), în special Concluziile opiniei legale.

4. Statul Român nu a fost păgubit prin schimbul din 4 iunie 1999

Parchetul afirmă ritos că din acest schimb de terenuri statul ar fi ieșit păgubit cu diferența de valoare dintre cele două terenuri (raport 1 la 10?!), fără a discuta inexistența dreptului de proprietate a statului asupra terenului dat la schimb de MApN și împiedicând expertul să examineze dacă statul este sau nu proprietar – așa cum noi am propus la stabilirea obiectivelor expertizei, iar acest obiectiv ne-a fost respins.

Statul Român nu se poate pretinde păgubit pentru că:

- Mai întâi, pentru că statul nu a fost proprietar al terenului din Ferma Roșia dat la schimb, teren provenit dintr-o rechiziție abuzivă efectuată de MAI în anul 1947 și declarată ca atare prin Legea nr.10/2001(art.2, alin(1) lit.g din lege), cu obligația de a restitui terenul adevăratului proprietar. Tot astfel, potrivit art.6 din Legea nr.213/1998, statul nu a avut un titlu valid de proprietate asupra terenului, conform cu Constituția, legile în vigoare la acea dată (1947) și tratatele

internaționale la care România era parte, iar rechiziția neasigurându-i statului nici măcar un drept de folosință, conform art.6 din Legea rechizițiilor, acest drept de folosință fiind anulat legal (din cauza violenței) prin Legea nr.10/2001, iar statul păstrând doar calitatea de detentor precar. Din această cauză – că statul nu era proprietar – terenul rechiziționat nu a putut face parte din domeniul public al statului. Deci, nefiind proprietar, statul **nu are cum să fi suferit vreun prejudiciu** în urma schimbului (în care a fost înstrăinat un teren ce nu era al său, dar a primit și și-a însușit un teren de la coschimbaș). În consecință, **nu poate reclama despăgubiri**. Rămâne, eventual, ca adevăratul proprietar al respectivului teren din Ferma Roșia să formuleze, întemeiat, acțiune în revendicare sau în despăgubire. De altfel, și dl Ministru V. Stoica, audiat de Înalta Instanță (Declarația din 9 aprilie 2013, pag.6), precizează că „**În situația în care o persoană vinde bunul altuia nu se pune niciodată problema ca persoana care a vândut bunul să sufere un prejudiciu**” (subl.ns. VB). Situația este aceeași și dacă bunul a fost înstrăinat pe altă cale decât vânzarea, cum s-a făcut în speță, prin schimb;

- Apoi, dacă ținem seama de aparențele din 1999 care lăsau impresia că statul ar fi proprietar, nu poate pretinde despăgubiri pentru că **Statul Român a ratificat schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 prin H.G. nr. 1045/2000**, prin care a inclus în proprietatea statului terenul primit la schimb de la G. Becali, dar nu a inclus terenul din ferma Roșia dat la schimb de M.Ap.N. Procedând în acest mod, statul român a arătat că este de acord cu schimbul efectuat de M.Ap.N. cu G. Becali și l-a confirmat. Altfel spus, conform art. 1546 alin 2 Cod civil, **Statul Român a ratificat schimbul**. De altfel, **Statul Român a mai făcut un act de confirmare a schimbului de terenuri prin H.G. nr. 645/2002, când și-a exercitat dreptul de dispoziție asupra terenului primit la schimb de la G. Becali, pe care l-a înstrăinat către comuna Voluntari, județul Ilfov**. Chiar dacă legalitatea acestei ratificări este discutabilă, este de remarcat că nimeni nu a contestat, direct sau pe cale de excepție, legalitatea acestui act administrativ, și el și-a produs de mult efectele. De altfel, o hotărâre de guvern se bucură de o prezumție de legalitate și, până la urmă, nimeni și nimic nu a contrazis această prezumție.

Dar în urma ratificării schimbului de terenuri, **Statul Român nu mai poate formula pretenții patrimoniale față de cineva**, pe motiv că ar fi suferit vreun prejudiciu, întrucât și-a însușit operațiunea juridică așa cum s-a realizat și a confirmat-o. Pretenția Statului Român la despăgubiri – prin gura Ministerului Finanțelor – apare cu atât mai suprealistă cu cât a dat la schimb ce nu era al

lui (teren din Ferma Roșia) și a dobândit un teren în comun Ștefănești, pe care și l-a însușit și asupra căruia s-a declarat proprietar, iar pe de altă parte, pentru că punctul de vedere al Ministerului Finantelor este în contradicție cu cel al Guvernului României, care a fost de acord cu schimbul efectuat de MAPN și l-a ratificat. Statul Român nu numai că nu a suferit vreo pagubă, dar apare ca singurul câștigător din acest schimb de terenuri, dobândind ceva pentru care nu a dat nimic din ce-i al său. (Statul Român s-a îmbogățit fără justă cauză în detrimentul proprietarului real al terenului dat la schimb de MAPN).

Concluzie: Prejudiciul este parte componentă a conținutului infracțiunii de abuz în serviciu. Numai că Statul Român, respectiv Ministerul Apărării Naționale, a cărui activitate se afirmă că a prejudiciat statul prin schimbul de terenuri, nu are cum – nu poate – să invoce vreun prejudiciu, întrucât nu era proprietarul terenului dat la schimb de MAPN, ci era un simplu detentor precar. Mai mult, Statul Român este singurul care s-a îmbogățit (fără justă cauză) în urma acestui schimb, primind și însușindu-și un teren (pe care l-a și înstrăinat, ca un adevărat proprietar, în 2002, prin HG nr.645/2002). Trebuie să fie mare tulburarea intelectuală sau necinstea cuiva care poate să afirme că dintr-o operație juridică în care statul nu a dat nimic din ce era al său și a primit și și-a însușit în schimb cca 21 ha teren a mai fost și păgubit!! Sau trebuie să înțelegem că am fost subiectul unei anchete penale cu rezultat programat?

5. Lipsa titlurilor de proprietate asupra terenurilor schimbate ridică problema înstrăinării bunului altuia.

Problema e veche (de peste 150 de ani) și a primit în general un răspuns pozitiv (cu unele rezerve) atât în dreptul civil cât și în cel comercial. A se vedea memoriul nostru din februarie 2008, pct 7 De asemenea, prin actualul Cod Civil (art.1683) se consacră aceeași soluție (a valabilității vânzării bunului altuia).

Desigur că, de regulă, cel care înstrăinează un bun individual determinat trebuie să fie proprietarul lui, altfel nu poate transfera dreptul de proprietate. Dar dacă înstrăinează un astfel de bun care nu-i aparține? Este problema cunoscută sub numele de „vânzarea bunului altuia”, și care se poate pune și în cadrul unui contract de schimb. În ce mă privește, nu știu dacă la data încheierii contractului din 4 iunie 1999 G. Becali era proprietar sau nu asupra terenului schimbat cu MAPN, dar știm cu toții certamente că Statul Român nu era proprietarul terenului dat la schimb. Nu știm dacă cei care au negociat contractul cunoșteau aceste împrejurări.

Soluțiile, atât doctrinare, cât și jurisprudențiale au diferit, după cum ne aflăm în civil sau comercial și după cum consimțământul cumpărătorului sau al ambelor părți a fost

afectat de eroare ori contractul s-a încheiat în cunoștință de cauză că vânzătorul nu este proprietar al bunului înstrăinat.

În dreptul civil – care ne interesează, întrucât schimbul din speță nu a avut caracter comercial – s-a susținut că în cazul în care cumpărătorul nu a știut că vânzătorul nu este proprietarul bunului înstrăinat, vânzarea bunului altuia este valabilă, dar cumpărătorul poate cere rezoluțiunea contractului pentru neexecutarea obligației de a i se transfera dreptul de proprietate. A se vedea, pentru detalii, Prof. D. Chirică, Drept civil. Contracte speciale, Ed. Lumina Lex, București 1997, p.62-64 sau C. Toader, Evictiunea în contractele civile, Ed. All, București, 1997, p.55-58. După un alt punct de vedere, se admite că vânzarea este anulabilă pentru eroare asupra calității esențiale a vânzătorului, care a fost considerat proprietar. Această nulitate poate fi invocată numai de cumpărător și succesorii săi. Anularea nu poate fi cerută însă nici de cumpărător dacă vânzătorul a devenit proprietar după încheierea contractului de vânzare-cumpărare sau a fost ratificată de adevăratul proprietar al bunului (mandat tacit sau gestiune de afaceri). Nici adevăratul proprietar nu poate cere anularea vânzării, fiind terț față de contractul de vânzare-cumpărare, dar poate introduce acțiune în revendicare dacă bunul se află în posesia cumpărătorului (iar dacă are posesia bunului – poate opune dreptul său de proprietate cumpărătorului care ar încerca să-l deposedeze). A se vedea, pentru amănunte, Fr. Deak, Tratat de drept civil, Contracte speciale, Universul Juridic, București, 2001, p.55-56.

Situația este controversată și dacă ambele părți au încheiat contractul știind că vânzătorul nu este proprietar. Într-o opinie, se consideră că vânzarea este valabilă, acordul de voință al părților interpretându-se în sensul că părțile nu au urmărit imediat transferul dreptului de proprietate, iar vânzătorul s-a obligat a-l procura mai târziu, în caz de neexecutare datorând daune-interese cumpărătorului. A se vedea, M.B. Cantacuzino, Curs de drept civil, Craiova, 1925, p.652-653 sau C. Hamangiu, I.Rosetti-Bălănescu, Al. Baicoianu, Tratat de drept civil roman, vol. II, 1929, p.905, Într-o altă opinie, vânzarea-cumpărarea bunului altuia în cunoștința acestei împrejurări are o cauză ilicită și este lovită de nulitate absolută, conf. art.968 C.civil, exceptând contractul intervenit în exercitarea legală a comerțului. A se vedea, Fr. Deak, op.cit., p.56-57.

În speță, este de remarcat că indiferent dacă Statul Român și G. Becali au fost sau nu proprietari ai terenurilor schimbate, atât Ministerul Apărării cât și G. Becali au predat integral bunurile promise prin contract, fără ca cineva, până la predare sau ulterior, să ridice vreun drept de proprietate asupra respectivelor terenuri. Altfel spus, contractul de schimb din 4 iunie 1999 este valid din acest punct de vedere, nimeni necerând rezoluțiunea lui sau anularea lui pentru vreun motiv (nici măcar Parchetul, care nu doar avea acest drept – ci avea chiar obligația – potrivit art.15 din Legea nr.54/1998). Ca urmare, discuția pe acest

aspect este fără semnificație juridică. De altfel, până în prezent, Parchetul a evocat-o fără a arăta la ce concluzii vrea să ajungă.

6. Localizarea Punctului de Comandă pentru Trupele de uscat, aprobarea executării acestuia și cine trebuia să-l execute sunt chestiuni în legătură cu care capacitatea Parchetului de a fabula, de a ignora realitatea și cadrul legal, de a nesocoti probele administrate și de a inventa chestiuni inexistente este aproape fără limită. Vom examina toate aceste probleme pe rând.

6.1. Cine legal poate propune obiective pentru apărare? Ce s-a petrecut în speță?

Potrivit art. 30 din Legea nr. 73/1995 privind pregătirea economiei naționale pentru apărare, **obiectivele pentru apărare se stabilesc de Statul Major General al Armatei (S.M.G.) și se supun aprobării Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT) de către Statul Major General împreună cu Oficiul Central de Stat pentru Probleme Speciale (O.C.S.P.S.).** Deci nici Ministrul Apărării și nici Ministerul Apărării nu au vreo competență de a stabili sau aproba astfel de obiective pentru Armată. **Aceste competențe, precis determinate de lege, revin Statului Major General care stabilește obiectivele, iar Consiliul Suprem de Apărare a Țării le aprobă, la solicitarea SMG și OCSPS.**

Cât privește realizarea, exploatarea și întreținerea obiectivelor de pregătire a teritoriului pentru apărare, acestea revin Ministerului Apărării Naționale, așa cum dispune art. 33 din aceeași lege (deci nu Statului Major General).

Așa s-a întâmplat și cu Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000: proiectul de Program a fost întocmit de Statul Major General (și în care, la propunerea Statului Major al Trupelor de Uscat, a fost inclus obiectivul Punctul de Comandă Ștefănești) și a fost aprobat de C.S.A.T., la 17 ianuarie 1997, prin Hotărârea nr. 9/1997.

Reamintesc că nici pe timpul anchetei la Parchet, nici pe timpul anchetei judecătorești, niciun martor nu a afirmat și din nicio altă probă nu a rezultat că **Ministrul Apărării ar fi avut vreo contribuție la stabilirea obiectivului de la Ștefănești ori în includerea lui în Programul de pregătire a teritoriului pentru anii 1997 – 2000.** Iar acordul ministrului pe acest proiect de Program se referea la trimiterea proiectului la CSAT și nimic mai mult. De aceea, întrucât în vara anului 1996, deși sesizat CSAT nu a examinat proiectul de Program pentru pregătirea teritoriului pentru apărare, întreaga documentație a fost restituită pentru ca noul ministru să și-o însușească și să-i fie apoi înapoiată CSAT. Ceeace s-a și făcut în ianuarie 1997.

Dacă ținem seama de **procedura de selectare și includere a obiectivelor în Programul de pregătire operativă a teritoriului**, cu atât mai mult se exclude posibilitatea unui amestec al ministrului. După cum arată Șeful Statului Major în adresa nr. L/1994 din 3 martie 2005, **obiectivele care se includ în Program sunt selectate „pe baza propunerilor categoriilor de forțe ale Armatei, a direcțiilor centrale și a altor structuri centrale”**, adică pe baza propunerilor făcute de profesioniști (ministrul nu apare printre cei care fac propuneri). Iar gl Ghitaș, Locțiitor al Șefului SMG, în depoziția din 17 martie 2005 în fața Parchetului, precizează că **inițiativa unui astfel de obiectiv (P.C. Ștefănești) „aparține Direcției Operații (a unui colectiv de specialiști) în raport de planul național de apărare. În măsura în care este necesar, Direcția Operații...se consultă și cu alte structuri din SMG sau din afara acestuia...”**. Pentru ca în final, gl Ghitaș să spună: **„Precizez încă o dată că inițiativa construirii unui asemenea obiectiv militar nu poate să aparțină unei singure persoane, ci unui colectiv de specialiști din cadrul Direcției Operații”**.

Iar la audierea de către Înalta Curte care a soluționat litigiul, gl Ghitaș a precizat că **„Ministrul nu avea nici un fel de competență să stabilească locația unui Punct de comandă. Aceasta ... este rezultatul analizei experților în domeniu”** (pag.10), că nu este de crezut **„ca să existe o persoană care să stabilească mutarea unui punct de comandă, având în vedere că un punct de comandă este o lucrare deosebită, care necesită studii îndelungate”** (pag.10), pentru ca la o altă întrebare să arate că și la Parchet a fost întrebat asupra mecanismului de luare a deciziilor, și dacă în MApN o persoană poate decide de una singură o anumită acțiune, **„aspect asupra căruia – precizează gl Ghitaș – eu am arătat că nu este posibil”** (pag.10 din depoziție).

La rândul său, col V. Soare, Director al Direcției Operații, în scrisoarea nr. D/4638/30 iunie 2005 arată că pentru întocmirea Programului de pregătire a teritoriului pentru apărare, cu nr. 5/A2/359 din 15 iunie 1995 - deci cu un an mai înainte de întocmirea Programului - Direcția Operații (din SMG – n.ns.) a solicitat Direcțiilor Centrale ale MApN, Statelor Majore ale categoriilor de forțe ale Armatei, structurilor SMG propuneri cu obiective de investiții care prezentau maximă importanță pentru activitățile proprii” și că, printre aceste propuneri, **Comandantul trupelor de Uscat a propus constituirea unui Punct de Comandă**. Iar pe de altă parte, directorul Soare arată și că **„Pentru Punctul de Comandă de la Ștefănești, care era un obiectiv nou trebuia să se aibă în vedere în primul rând terenul unde urma să ființeze acesta...”** (pag.2).

6.1.1. De remarcat, însă, că construirea unui Punct de Comandă pentru trupele de uscat localizat la Ștefănești, nu era o chestiune nouă pentru SMG, întrucât și în 1991 CSAT aprobase o astfel de investiție, dar care nu s-a realizat din lipsă de fonduri (la fel ca și în anii 1997 – 2000). În acest sens, a se vedea **Scrisoarea din 24 martie 1997 (nr. A0791) a Direcției Construcții și Domenii Militare către Comandantul**

Comandamentului Apărării Civile, în care se face cunoscută comunicarea SMG privind Punctul de Comandă Ștefănești, aprobat de CSAT la 17 ianuarie 1997, adăugând și că nu este un obiectiv nou întrucât „Investiția a fost aprobat de CSAT în anul 1991 dar începerea acesteia a fost amânată din lipsa fondurilor” (ca și în 1997 – 2000).

Cele de mai sus sunt confirmate și de martorii gl Mincu, gl Stănășilă, gl Degeratu, gl Ghitaș, col Crețu, gl Fl. Popa, gl Chelaru, fostul ministru Tinca s.a., audiați de instanța de fond, așa cum se arată pe larg în Notele scrise depuse de noi la dosar (pag.13 – 19, cu amănunte istorice care merg până în anii 1952).

Și, aspect interesant, privind necesitatea acestui Punct de Comandă la Ștefănești – contestată de „specialistul” de la Parchet – este că el a figurat și în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pe anii 2001 – 2004 (dar cu o altă locație, ce urma să fie stabilită de SMG, pentru că publicitatea făcută locației Ștefănești a dus la dispariția secretului ce înconjoară astfel de obiective militare și a făcut inutilizabilă locația Ștefănești, cu toate investițiile făcute acolo timp de mai mulți ani). A se vedea, în acest sens – al continuării preocupărilor pentru un PC pentru trupele de uscat – comunicarea făcută de Administrația de Stat pentru Probleme Speciale, prin Adresa nr.657/0/9A din 31 ianuarie 2012 către Înalta Curte de Casație și Justiție și depozitia gl Stănășilă în fata Înaltei Curți.

Pe de altă parte, este important de reținut că Parchetul nu arată nici un motiv pentru care ar fi nepotrivită localizarea PC la Ștefănești: pur și simplu nu este de acord, fără nicio motivare de specialitate. Iar faptul că specialiștii din Statul Major General al Armatei Române – care au expertiza cea mai ridicată în domeniu – au altă opinie nu are nici greutate în ochii „specialistului” de la Parchet, lipsit – evident – de orice pricepere în materie.

Toate acestea sunt dovezi irefutabile din care rezultă că Punctul de Comandă Ștefănești a fost propus de SMG, în urma solicitării Statului Major al Trupelor de Uscat care l-a inclus în proiectul de Program de pregătire a teritoriului pentru anii 1997 – 2000, fără ca ministrul apărării să fi avut vreo contribuție la desemnarea acestui obiectiv și la localizarea lui la Ștefănești. Mai mult, acest obiectiv nu era nou, fusese aprobat de CSAT în 1991 și a fost aprobat din nou și pentru anii 2001 – 2004.

6.1.2. Pretinsa localizare a PC la Buftea, invocată de Parchet, este un neadevăr, neconfirmat de vreo probă. Schița existentă la dosar și invocată în sprijinul locației Buftea, schiță fără autor, care nu arată de unde provine, cine a depus-o, de ce și când la dosar, întocmită fără respectarea semnelor topografice utilizate de Armata Română, este cel puțin un document pirat, așa cum a arătat gl Chelaru, fost șef al SMG la audierea suplimentară la instanța de fond din 19 martie 2012, dacă nu chiar un fals material și intelectual, completată de un uz de fals (a cărui depunere la dosar și utilizare ar fi trebuit clarificată). Altfel spus, nu e vorba de o eroare materială (prin utilizarea unui alt semn

topografic, cum încearcă să o dreagă Parchetul), ci o abatere de la regulamentul militar specific, care sancționează abaterea declarând pirat documentul dacă nu este corectat. A se vedea depoziția gl Chelaru.

Vă reamintesc, că **toți cei cca 8 generali și un colonel care au lucrat la SMG sau cu SMG** (gl Mincu, gl Chelaru, gl Ghitaș, gl Degeratu, gl Popa Fl., gl Stănașilă, gl Cioflina și col Crețu, Șef Birou pregătirea teritoriului pentru apărare) și **tot astfel dl Tinca**, fost ministru al apărării până în decembrie 1996, audiat la instanța de fond, **au confirmat localizarea unui PC pentru trupele de uscat numai la Ștefănești** (excluzând vreo localizare la Buftea).

Susținerile Parchetului că nu a fost prezentat nici un document din care să rezulte că în 1996, în CSAT s-ar fi discutat despre construirea unui PC la Ștefănești, că schița cu locul PC la Buftea, chiar dacă greșit marcat, nu a fost infirmată de CSAT, sau că declarațiile martorilor care infirmă discuțiile privind construirea unui PC la Buftea sunt nerelevante, pentru că niciunul din martori nu a prezentat în CSAT harta cu mențiunile respective, iar realitatea mențiunilor din respectiva hartă nu a fost contestată de CSAT, ori că ajungerea acestui document la CSAT este necontestată, pe când necesitatea unui PC la Ștefănești este numai o supozitie, apărută doar în 1997 sunt aberante, rod al confuziei dintre ficțiune și realitatea (pag.24 din motivele Recursului). Numai că realitatea și probele ne spun altceva decât afirmă Parchetul:

- mai întâi că **opțiunea pentru PC la Ștefănești este veche. Ea a avut începutul prin anii 50 ai secolului trecut și a fost concretizată în timp, e drept că numai parțial, într-o anumită clandestinitate față de Tratatul de la Varșovia. O spun martorii audiați, cum ar fi gl Mincu și gl Chelaru (fost Șef al SMG), col Crețu și alții, audiați de Înalta Curte la instanța de fond. A se vedea și Notele Scrise, pag.10 – 15, în special pag.14 - 15;**
- nu numai că s-a lucrat la acest PC din Ștefănești cu mulți ani înainte de 1997, dar **acest PC pentru trupele de uscat, localizat la Ștefănești, a fost aprobat de autoritățile competente încă din 1991, dar nu s-a finalizat din lipsa fondurilor. Altfel spus, opțiunea pentru Ștefănești nu a apărut în 1997, ci exista din 1991, și fusese aprobată de autorități, doar că a fost reluată în 1996 – 1997. O spune un document oficial existent la dosar – Adresa nr.A0791/24 martie 1997 către Comandantul Apărării Civile, prin care Direcția construcții și domenii militare îi face cunoscută Hotărârea CSAT nr.9/17 ianuarie 1997 de construire a PC la Ștefănești, precizând că nu e ceva nou, întrucât „investiția a fost aprobată de CSAT în anul 1991 dar începerea acestuia a fost amânată din lipsa fondurilor”. O spun și martorii. La fel ca în anii 1997 – 2000, deci, numai că opțiunea din 1991 pentru locația PC la Ștefănești nu a contestat-o nici un „specialist” din**

Parchet. De altfel, și aprobarea aceleiași locații prin Hotărârea CSAT din 17 ianuarie 1997 – despre care o să vorbim mai jos - este evitată de „specialistul” din Parchet, deși ea este obligatorie pentru cei cărora se adresează, conform art.9 din Legea nr.39/1990. (A omis însă specialistul să ne spună de ce nu e bună localizarea PC la Ștefănești și/sau de ce nu e oportună);

- la Direcția operații din SMG nu a ajuns nicio propunere pentru un PC la Buftea, arată col Crețu, Șef al Biroului pentru pregătirea teritoriului pentru apărare. Și mai arată martorul că nu a auzit nici de vreo discuție pentru o asemenea locație;
- nu ne arată Parchetul de unde știe ce s-a discutat în CSAT în 1996, pe ce hărți și despre ce propuneri pentru vreun PC, pentru că **nu există** nici un document la dosar din care să rezulte cele afirmate de Parchet. Or, fără dovadă, suntem în prezenta unei noi fabulații. Că este o fabulație rezultă și din împrejurarea că în 1996 nu a fost în CSAT nicio discuție cu privire la un PC pentru trupele de uscat pentru simplul motiv că CSAT a refuzat să examineze problematica Programului de pregătire a teritoriului pentru anii 1997 – 2000, iar întreaga documentație a fost restituită și retransmisă la CSAT după instalarea noului ministru. **Altfel spus, se fabulează intens**;
- harta pe care Parchetul crede că figurează un PC la Buftea, este un document pirat (semnul topografic utilizat este pentru tanc, nu pentru PC). O spune ferm gl Chelaru, fost Șef al Statului Major General, în depoziția suplimentară din 19 martie 2012 în fața Înaltei Curți. Și aceasta nu numai pentru că semnul utilizat este contrar **Regulamentelor militare în materie**, dar și pentru că nu poartă mențiunea „întocmit de...”, „data întocmirii” și „numărul documentului la care se anexează”. Orice document care „iese din această rigoare este document pirat” și nu are nicio valoare. Altfel spus, Parchetul utilizează un document pe care Armata (Regulamentele și militarii de meserie) îl repudiază;
- acest document (schița cu Buftea) este cu atât mai suspect cu cât nu știm – nu ni s-a spus niciodată și nu există vreo clarificare la dosar – cine l-a întocmit și când, cine l-a depus la dosar, de ce și la cererea cui, de unde provine. Sunt întrebări firești, care dacă nu primesc răspuns – iar Parchetul nu a vrut să le clarifice – documentul este suspect din toate punctele de vedere, **inclusiv de fals**;

- argumentul Parchetului că este necontestat că schiță cu PC la Buftea a ajuns la CSAT, în timp ce un PC la Ștefănești „rămâne doar o supoziție” (pag.24) este straniu, în contradicție cu probele de la dosar și illogic, întrucât:
 - reamintim mai întâi că un PC la Ștefănești a fost decis de CSAT în 1991 și nu s-a realizat din cauza lipsei fondurilor. Nu mai vorbim de faptul că începând din anii 50 ai secolului trecut s-a lucrat – clandestin, e drept – la un astfel de PC la Ștefănești. Deci, cu un astfel de PC la Ștefănești nu ne aflăm în faza de supoziții, ci la faza de proiect și cu existențe reale (nefinalizat însă și cu nevoi de modernizare);
 - din nicio dovadă nu rezultă că un PC la Buftea a fost cerut de cineva, că Direcția Operații din SMG a agreat un astfel de proiect, că SMG l-a inclus în Program și că CSAT a fost sesizat cu o astfel de propunere (inclusiv cu schița în discuție). Să nu uităm că la CSAT se trimit documente elaborate conform cu regulile militare în materie, pe când respectiva schiță – care nu respectă aceste reguli, nu are autor și dată de elaborare și nu arată la ce document este anexă, fără a mai aminti și că nu știm cum a apărut la dosar: cine l-a depus, la ce dată, de ce, dacă l-a cerut cineva etc. - nu are valoare decât de document pirat, așa cum a precizat gl Chelaru, fost Șef a SMG și că nicio structură militară nu-l ia în seamă (s-a găsit însă Parchetul să-i dea o importanță pe care militarii – adică profesioniștii – nu i-o dau);
 - în sfârșit, este neverosimil și illogic ca la CSAT să fi fost transmisă schița cu PC la Buftea, iar hotărârea CSAT din 17 ianuarie 1997 să conțină aprobare pentru un PC la Ștefănești. Într-o bună logică, dacă am accepta versiunea Parchetului că la CSAT s-a trimis schița cu PC la Buftea (deși nicio dovadă nu există în acest sens), pentru a explica de ce, totuși, aprobarea CSAT a fost pentru PC la Ștefănești trebuie să acceptăm că, cel mult, s-au trimis documentații pentru ambele variante: și pentru Buftea, și pentru Ștefănești, iar CSAT a acceptat varianta Ștefănești (ceeace pune punct vreunei discuții privind localizarea PC). Mai verosimilă este însă varianta că la CSAT s-a trimis propunere doar pentru Ștefănești (pentru că nu există nicio dovadă că CSAT a fost sesizat cu propunere pentru Buftea) și CSAT a acceptat ce i s-a propus. Militează pentru această soluție – la Ștefănești – nu numai propunerea SMG în acest sens din 1996, ci și faptul că această locație mai fusese aprobată o dată în 1991 și, foarte important – acolo (la Ștefănești) se lucra pentru un PC de mulți ani, MAPN

avea deja acolo cca 35 ha de teren (din cele 100 ha necesare) și apărea ca soluția adecvată și cea mai puțin costisitoare.

De altfel, toți martorii audiați (gl Chelaru, gl Mincu, gl Ghitaș, gl Stănășilă, col Crețu), oameni cu funcții importante în Statul Major General al Armatei Române – șef al SMG, locțiitor al Șefului SMG, șef al comandamentului transmisiuni, șef al Direcției Construcții și Domenii Militare, șef al Biroului pentru pregătirea teritoriului pentru apărare – fostul ministru Tinca, în ministeriatul căruia s-a elaborat proiectul de Program pentru pregătirea teritoriului pentru apărare, ca și ceilalți martori audiați: gl Popa Florentin, gl Săndulescu etc. știu numai despre un PC la Ștefănești. Nimeni n-a auzit despre un PC la Buftea, în afară de autorul anonim al Schitei cu pricina și „specialistul” de la Parchet care nu-i de acord cu opțiunea Consiliului Suprem de Apărare al Țării (din motive pe care doar el le știe, dar nu ni le comunică).

Concluzie: a) Localizarea PC pentru trupele de uscat la Ștefănești a fost făcută de SMG – singurul organ care potrivit legii (art.30 din Legea nr.73/1995) avea competența de a face astfel de localizări prin Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000;

b) Vreo propunere pentru un PC la Buftea nu a fost primită la Direcția Operații din SMG din partea Statului Major al Trupelor de Uscat și nici nu a fost trimisă o astfel de propunere la CSAT din partea SMG, nici în vara anului 1996, nici până în ianuarie 1997. De aceea, CSAT nu a luat în discuție vreo variantă cu PC la Buftea, ci numai cea cu care a fost sesizat (la Ștefănești) și pe care a aprobat-o prin Hotărârea din 17 ianuarie 1997.

6.2. Aprobarea Punctului de Comandă pentru Trupele de Uscat Ștefănești

Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000, care include și Punctul de Comandă Ștefănești, este potrivit legii (art.30 din Legea nr.73/1995), opera exclusivă a Statului Major General – nu a altui organ militar sau de stat. Acest Program se înaintează CSAT pentru aprobare de către SMG și Oficiul Central de Stat Pentru Probleme Speciale (OCSPPS) – nu de Ministerul Apărării, de către ministru sau de altcineva - și se supune aprobării Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT).

La 17 ianuarie 1997, prin Hotărârea CSAT nr.9/17 ianuarie 1997, respectivul Program de pregătire a teritoriului pentru apărare a fost aprobat de CSAT. Pe aceeași dată Programul a devenit obligatoriu pentru MApN conform art.9 din Legea nr.39/1990 privind organizarea și funcționarea CSAT. Pe de altă parte, pentru că la audierea gl Stănășilă din 16 aprilie 2013 i s-a reproșat că nu s-ar fi preocupat de solicitarea fondurilor necesare pentru executarea PC Ștefănești și, că din această cauză nu s-ar fi executat vreo lucrare la acest Punct de comandă, trebuie arătat că este un reproș neîntemeiat, întrucât preocuparea pentru fonduri nu revenea Direcției pentru Construcții și Domenii Militare

pe care o conducea gl Stănășilă, ci Statului Major General și Oficiului Central de Stat pentru Probleme Speciale. Iar dacă ne uităm în Raportul pe care SMG și OCCPS l-au înaintat CSAT pentru aprobarea Programului de pregătire a teritoriului pentru apărare se poate constata cu ușurință că pentru acest obiectiv (PC Ștefănești) s-a solicitat suma de 45 miliarde lei (pag.3 din Raport). Iar în anexa la Raport găsim suma de 45 miliarde lei cu următoarea eșalonare: anul 1997 – 120 milioane lei; anul 1998 – 1380 milioane lei; anul 1999 – 1500 milioane lei și anul 2000 – 1500 milioane lei.

Din aceste sume, după cum rezulta din Adresa SMG – Dir. Operații nr.D4638 din 30 iunie 2005, pentru ansamblul obiectivelor din program (212.874 milioane lei) s-au alocat doar 2895 milioane lei, adică 1,2 %. Cât privește PC Ștefănești „care era un obiectiv nou, trebuia să se aibă în vedere în primul rând terenul unde urma să ființeze acesta, să se întocmească și să se aprobe documentele de executare. Din cauza fondurilor limitate alocate de Ministerul Finanțelor, acesta nu l-a mai putut realiza în anul 1997” (pag.2 alin ultim din adresă).

Din această cauză – a nealocării fondurilor necesare – nu din rațiuni militare – Șeful Statului Major General, gl Chelaru a solicitat CSAT – iar CSAT a aprobat în anul 2000 – scoaterea din program a PC Ștefănești (împreună cu alte obiective). În acest sens, la audierea din 19 martie 2012 în fața Înaltei Curți, gl Chelaru a declarat „Accentuez faptul că era vorba doar de o scoatere temporară datorită lipsei posibilităților de finanțare și nicidecum din rațiuni strategice” (pag.2 din Declarație). Sau, mai jos, pe aceeași pagină: „Înțeleg să accentuez încă o dată că în anul 2000 s-a renunțat doar temporar la proiectul de construcție a noilor puncte de comandă strategice datorită lipsei finanțării, nerenunțându-se la proiectul de program”. De aceea, așa cum s-a mai arătat, Punctul de Comandă pentru Trupele de Uscat a figurat și în Programul de pregătire a teritoriului pentru anii 2001 – 2004 (cu o altă localizare din cauza publicității făcută pentru Ștefănești).

Cât privește reproșul Parchetului că SMG nu ar fi avizat executarea unui PC la Ștefănești, respectiv Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pe anii 1997 – 2000, este pur și simplu aiuritor. Păi acest Program de pregătire a teritoriului, inclusiv propunerea pentru un PC la Ștefănești este opera Statului Major General, conform art.30 din Legea nr.73/1995. Cum să-și mai avizeze SMG propria lucrare, pe care a înaintat-o CSAT pentru aprobare? S-ar putea crede, în logica Parchetului, că SMG poate trimite la CSAT și lucrări cu care nu este de acord și numai un aviz, distinct de lucrare, poate garanta acordul SMG pentru lucrarea pe care tot el a întocmit-o. Straniu mod de gândire.

Pe de altă parte, reamintesc, pentru a se vedea cum ajung propunerile în Programul de pregătire a teritoriului, depozitia loctiitorului Șefului SMG, gl Ghitaș la Parchet (la 17 martie 2005), care la întrebarea expresă a Parchetului arată că inițiativa unui astfel de

obiectiv (PC Ștefănești) „apartine Direcției operații (unui colectiv de specialiști) în raport de planul național de apărare. În măsura în care este necesar, Direcția operații ... se consultă și cu alte structuri din SMG sau din afara acestuia ...”. Pentru ca în finalul depoziției gl Ghitaș să arate: „Precizez încă o dată că **inițiativa construirii unui asemenea obiectiv militar nu poate să aparțină unei singure persoane, ci unui colectiv de specialiști din cadrul Direcției Operații**” (subl.ns. VB)

Tot astfel, depoziția col Crețu, Șef Birou pregătire teritorii pentru apărare, care arată că: „... **Statul major al trupelor terestre a propus dezvoltarea acestui punct de comandă din Ștefănești...**” ori că „**La mine nu a ajuns niciodată o propunere și nu cunosc să fi avut loc vreo discuție privitoare la altă locație pentru punct de comandă în afara comunei Ștefănești**” (pag.4 din depoziția la fond în fața Înaltei Curți).

Iar gl Mincu, fost Șef al Statului Major al Comandamentului trupelor de transmisiuni din 1991 și membru, în perioada 1988 – 2002, al echipei de planificare a conducerii strategice a Armatei Române la pace, criză și război arată, de ex. „**că s-au făcut investiții în Fortul Ștefănești începând cu anul 1952**”, că acest fort „**îndeplinea toate condițiile pentru a deveni un real punct de comandă**” și că „**Dacă există persoane care afirmă că acest punct de comandă trebuia localizat în altă parte, afirm cu toată convingerea că nu fac altceva decât să-și dea cu părerea,** întrucât toate detaliile operaționale conduceau exclusiv spre zona Ștefănești” (pag.2, 3 și 5 din depoziția în fața Înaltei Curți).

Concluzie: Aprobarea Programului de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000, în care era inclus și PC Ștefănești, era de competența CSAT, conform art.30 din Legea nr.73/1995. CSAT a aprobat Programul de pregătire – inclusiv PC Ștefănești – prin Hotărârea nr.9/17 ianuarie 1997. Hotărârea nr.9/17 ianuarie 1997 era obligatorie pentru MAPN, conform art.9 din Legea nr.39/1990 privind organizarea și functionarea CSAT și art.33 din Legea nr.73/1995.

6.3. Cine trebuia să execute Punctul de Comandă Ștefănești?

După întocmirea Programului de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000 de către SMG și aprobarea acestuia de către CSAT, prin Hotărârea nr.9/17 ianuarie 1997, **aprobare care l-a făcut obligatoriu pentru MAPN, urma faza executării proiectului PC Ștefănești.** Sub acest aspect, problema este rezolvată de art.33 din Legea nr.73/1995, potrivit dispozițiilor cărora **realizarea, exploatarea și întreținerea obiectivelor de pregătire a teritoriului pentru apărare revin Ministerului Apărării Naționale.** Deci nu Statului Major General sau altui organism de stat, ci exclusiv Ministerului Apărării Naționale.

În vederea executării acestui obiectiv (și a altora din Program) aferente anilor 1997 – 2000, SMG a transmis Direcției Construcții și Domenii Militare obiectivele aprobate de CSAT (inclusiv PC Ștefănești) cu ordinul de a lua măsurile ce se impun pentru realizarea acestor obiective.

Și, așa cum precizează Direcția Operații din Statul Major General prin Adresa nr.D4638/30 iunie 2005, fiind vorba de „un obiectiv nou, trebuia să se aibă în vedere în primul rând terenul unde urma să ființeze acesta...” De unde preocuparea prioritară pentru realizarea suprafeței de teren necesară (care trebuia să fie de 100 ha), suprafață ce se putea obține prin schimburi de terenuri, adică fără plata unor sume de bani.

Concluzie: a) MAPN, în primul rând ministrul, era obligat să execute Hotărârea CSAT nr.9/17 ianuarie 1997, prin care s-a aprobat realizarea PC Ștefănești, conform art.9 din Legea de organizare și funcționare a CSAT, întrucât această hotărâre privea activitatea MAPN, dar și potrivit art.33 din Legea nr.73/1995, ministerul răspunzând „de realizarea, exploatarea și întreținerea” obiectivelor prevăzute în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare;

b) Așa cum a precizat Direcția Operații din SMG prin Adresa nr.D4638/30 iunie 2005, Punctul de Comandă Ștefănești „fiind un obiectiv nou, trebuia să se aibă în vedere în primul rând terenul unde urma să ființeze acesta...”, teren ce nu putea fi obținut decât prin schimb.

7. SMG a fost de acord cu schimbul de terenuri

Dar pentru că nu e suficientă aberația că SMG nu și-a avizat propria lucrare, altfel spus, că nu ar fi fost de acord cu ceea ce a propus, cum s-a arătat mai sus, Parchetul merge mai departe și afirmă că SMG a avizat negativ schimbul de terenuri, pe motiv că nu era propice construcției unui PC de tip armată (pag.29 din motive).

Pretinsul dezacord cu schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 – rod al aceleiași fantezii inepuizabile pentru mistificarea adevărului - nu rezultă de nicăieri (din nicio probă). Dimpotrivă, SMG a fost de acord cu schimbul până în momentul în care s-a efectuat. Astfel:

- mai întâi că SMG a propus, prin proiectul de Program de Pregătire a Teritoriului pentru Apărare, pentru anii 1997 – 2000 un P.C. pentru trupele de uscat, localizat la Ștefănești, propunere aprobată de CSAT la 17 ianuarie 1997, așa cum s-a arătat (Supra, spct.6.2.). Locația fiind la Ștefănești, teren pentru realizarea PC nu putea fi căutat decât tot la Ștefănești,
- la 18 martie 1997, cu adresa nr. SA2/112/1997, **SMG comunică Direcției de Construcții și Domenii Militare obiectivele** prevăzute în Programul de Pregătire Operativă a Teritoriului pentru anii 1997 – 2000, **aprobat de CSAT**, cu **ordinul de a se lua măsurile ce se impun pentru fundamentarea, elaborarea documentației tehnice și realizarea lucrărilor de construcție**.

Printre aceste obiective, potrivit anexei la adresa SMG menționată, la pct. 5.1 figurează „Punct de comandă – localitatea Ștefănești județul Ilfov”;

- la 30 martie 1999, prin Raportul nr. ET683/30 martie 1999, Primul Loctiitor al Șefului Statului Major General gl T. Costache și Loctiitorul Șefului Statului Major General, gl Ghitaș, arătând cum este conceput obiectivul din Ștefănești și că „suprafață maximă necesară – pentru realizarea unui punct de comandă permanent poate fi până la 100 ha, suprafață ce va permite și realizarea lucrărilor de mascare” se propune ca:
 - notele de fundamentare să fie întocmite și transmise de către beneficiar Direcției Construcții și Domenii Militare în anul în care se vor aloca fonduri bugetare în acest scop (subl. ns.);
 - suprafata maximă necesară pentru realizarea obiectivului „Punct de comandă – localitatea Ștefănești, în limita a 100 ha;” (subl. autorilor Raportului);
- la 21 aprilie 1999, prin adresa Statului Major General nr. ET849/1999, către Direcția Construcții și Domenii Militare privind realizarea obiectivului „Punct de Comandă – localitatea Ștefănești”, „se ordonă întocmirea unor documentații preliminare”

Din cuprinsul acestor documente merită subliniat:

- că documentația tehnică necesară urma să fie elaborată, dar inexistența ei nu împiedica realizarea schimbului pentru obținerea terenurilor, așa cum au arătat și martorii audiați de Înalta Curte (gl Ghitaș, gl Stănășilă, gl Mincu, gl Chelaru, col Crețu ș.a.). Reamintim – în acest context - că prin Adresa nr. D4638 din 30 iunie 2005, **Directorul Direcției Operații a comunicat DNA că pentru Punctul de Comandă Ștefănești, „ca obiectiv nou, trebuia să aibă în vedere în primul rând terenul unde urma să ființeze acesta ...”;**
- că această documentație urma să fie predată Direcției Construcții și Domenii Militare atunci când se vor asigura fondurile necesare (când s-ar fi pus și problema începerii executării lucrării);
- că nu se face nici o legătură între obținerea terenurilor (100 ha) și alocarea fondurilor pentru realizarea P.C., tocmai pentru că schimburile de terenuri nu implicau astfel de fonduri.

Este adevărat că la 21 mai 1991, prin Raportul nr. ET 1140/ 1999, către Șeful Statului Major General, Loctiitorul acestuia (gl. Ghitaș) emite rezerve privind adecvarea

terenului la construirea Punctului de comandă preconizat din cauza formei în L a terenului. Această constatare nu duce însă la o opoziție din partea SMG privind schimbul de terenuri. De remarcat că acest Raport din 21 mai 1999, a fost întocmit cu 14 (patrusprezece) zile înainte de a se încheia contractul de schimb de terenuri (contractul este din 4 iunie 1999). Dar deși la acea dată nu era încheiat contractul de schimb, Statul Major General nu comunică Direcției Construcții și Domenii Militare că nu ar fi de acord cu schimbul, ci doar:

- își exprimă rezervele (nimic mai mult) față de forma terenului obținut prin schimb (care nu ar fi proprie construcției unui Punct de Comandă tip armată);
- face aprecieri asupra diminuării fondurilor necesare;
- afirmă că documentația preliminară în acel moment nu-și mai are obiect;
- și propune ca, terenul "să rămână în administrarea Direcției Construcții și Domenii Militare, până i se va preciza destinația".

Deci, prin respectivul Raport, Statul Major General nu se opune schimbului de terenuri și nu-i comunică Direcției Construcții și Domenii Militare să nu facă schimbul, ci doar – atenție – să ia în administrare respectivul teren provenit de la G. Becali, până i se va preciza destinația.

Șeful Statului Major este de acord cu propunerea, iar prin Adresa SMG nr.ET1214/31 mai 1999 i se comunică Direcției Construcții și Domenii Militare că „terenul achiziționat prin schimb în localitatea Ștefănești, în suprafață de 21,58 ha va rămâne în administrarea Direcției Construcții și Domenii Militare până i se va preciza destinația”.

Această dispoziție către Direcția Construcții și Domenii Militare, care era angajată în finalizarea schimbului de terenuri, înseamnă aviz negativ pe motiv că terenul nu ar fi fost adecvat? Nu! (abstracte făcând că nu era necesar vreun aviz din partea SMG, așa cum au arătat martorii Crețu, Degeratu, Ghitaș etc.). Sau opoziție la schimb din partea Statului Major General? Nu, nu este opoziție, pentru că altfel ar fi supus-o, adică ar fi cerut să nu se facă schimbul. Dimpotrivă, înseamnă acord pentru schimb și acceptarea terenului de la G. Becali, stabilindu-se însă temporar administratorul terenului. Dar mai este un lucru important – și interesant. Cui a fost trimis acest Raport aprobat de Șeful Statului Major General: exclusiv Direcției Construcții și Domenii Militare.

Dar Ministrul Apărării – care trebuia să-și dea acordul la schimb - nu trebuia să cunoască ultima poziție a Statului Major General în legătură cu schimbul? De ce nu i s-a comunicat Ministrului ultimul punct de vedere al Statului Major General? Mister. G. Degeratu declara la audieri că era o chestiune minoră; col. Crețu crede că în lipsa fondurilor (alocate în măsură insuficientă), temporar se putea amâna realizarea Obiectivului, iar până la obținerea fondurilor necesare, Direcția Construcții și Domenii